

Thomas van Slobbe

Wild water

KNNV Uitgeverij

Oorspronkelijke uitgave

© 2012, A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Ruben van Dijk (pseudoniem van Thomas van Slobbe)

ISBN 978 90 229 9921 9

Tekst Thomas van Slobbe

Omslagbeeld Sacha Styles, unplash.com

Omslagontwerp Sander Pinkse boekproductie

Opmaak Elgraphic bv, Vlaardingen

© 2018, KNNV Uitgeverij, Zeist

1e druk

ISBN 978 90 5011 671 8

NUR 305

knnvuitgeverij.nl

Natuur ontdekken en beleven De KNNV Uitgeverij is gespecialiseerd in unieke publicaties over natuur en landschap. Daarmee geeft de uitgeverij waardevolle kennis door van wetenschappers en amateurs aan een breed publiek. Zo draagt de KNNV Uitgeverij bij aan de bescherming van de Nederlandse natuur en aan het plezier dat mensen eraan beleven.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, microfilm, fotokopie of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without the written permission from the publisher.).

‘Overstroming van het gebied binnen Dijkkring 14 is zeer onwaarschijnlijk, maar heeft, als zij zich zou voordoen, catastrofale gevolgen voor Nederland.’

Mededeling van het kabinet aan de Tweede Kamer
in de Voortgangsbrief Nationale Veiligheid 2008

DEEL 1

**12 februari,
17.30 – 23.15 uur**

1

‘Niemand zal ons zien,’ zei hij. ‘Dat beloof ik.’

Ze stonden onder aan de dijk en keken naar het huisje. Wessel was eromheen gelopen, had aangebeld en op de ramen getikt, en beweerde dat er niemand binnen was.

‘Zeker weten?’

Hij nam haar bij de schouder en loodste haar de tuin in, voorovergebogen tegen de storm, met een arm beschermend voor hun gezicht. Ze liet hem het initiatief. Vanaf hier was zij zijn verovering, dat was het spel en zo zou ze het spelen. Alleen zij tweeën. Geen mens, geen levend wezen in de buurt. De wind, doordrenkt met het zilte water van de opspattende zee, bulderde om hen heen. Anne rilde van de kou. Ze was sexy gekleed, in een duur maar dun wollen truitje, niet voorbereid op deze situatie. Op hoge hakken wankelde ze over de schelpen van het tuinpad.

De avondschemering zoog de kleuren uit het landschap. Struiken werden silhouetten, stuiptrekkend in de storm. Het huisje bleef fier overeind. Het zag er stevig en goed onderhouden uit, de zoute zeewind had geen vat op de verf gekregen. De dakgoten en regenpijpen waren pas vernieuwd. TE HUUR, stond er met een dikke stift op een karton achter het raam. VAKANTIEWONING. Daaronder een 06-nummer. Geen naam.

Ze liepen achterom, weg van dijk en wind, naar de luwte van het huis. Het oorverdovende geloei van de storm nam af en ging over

in een zacht gefluit. Hier konden ze elkaar beter verstaan.

‘Zit alles op slot?’

‘Ja, ik heb de deuren en alle ramen geprobeerd. Maar dat is geen probleem. We zijn zo binnen.’

Wessel viste een zakmes uit zijn achterzak en inspecteerde de latjes waarmee het glas van de achterdeur in het kozijn bevestigd zat.

‘Ik wil niet dat je iets kapotmaakt,’ zei ze.

Wessel grijnsde. ‘Ik heb dit vaker gedaan.’

Anne lachte terug. ‘Nou, schiet op dan. En laat er alsjeblieft een kachel staan.’

Ze waren opgewonden nu het er eindelijk van leek te komen. Het had maanden geduurd, een halfjaar waarin ze steeds intenser om elkaar heen hadden gedraaid. Hij: flirterig, charmant, aanvankelijk zonder al te veel hoop op succes. Zij: jaren ouder, afstandelijk en, omdat dat van haar als lid van de directie nu eenmaal werd verwacht, nogal autoritair.

Hun eerste ontmoeting was tijdens de warme weken van augustus geweest. Volgens de weerberichten was er geen sprake van een hittegolf, maar iedereen die op die dagen moest werken, wist beter. Het was achtendertig graden in de schaduw. De airco op kantoor was stuk. Iedereen zag er verre van representatief uit; sommigen waren tegen alle regels gekleed in haastig uit de kast getrokken korte broeken en zongebleeke zomershirtjes. Behalve Anne.

De eerste keer dat Wessel haar zag, was op zijn derde werkdag als systeembeheerder. Ze was hem voorbijgelopen in de gang. Sandalen met halfhoge hakken, blote benen en een eenvoudig felblauw jurkje: fris, schoon, perfect om haar taille passend, luchtig opbollend om haar borsten. Zo simpel, zo goed passend, dat het razend duur moest zijn. Ze zag hem kijken. Hij reageerde meteen, liet de computer waar hij aan werkte voor wat die was, en ging in de deurpost staan. Openlijk genietend.

Anne was dat gewend. De blikken van oververhitte collega's raakten haar over het algemeen niet. Maar Wessel was anders. Zijn

branie, de onverschrokkenheid en overmoed waarmee hij sjanste met een vrouw die ouder was dan hij – een directielid, getrouwd en onbereikbaar – leken haar te beroeren. Ze wisselden geen woord en uit niets bleek dat Anne van plan was kennis met hem te maken.

Toch was het toen begonnen, de spanning, de onbenoembare en onaanwijsbare zinding die de lucht verdichtte zodat ze als diepzeeduikers door het gebouw gleden, als in een vertraagde dans, elke keer als ze bij elkaar in de buurt waren. Beiden kenden de regels van de dansvloer, ze waren ervaren players die de verwantschap in elkaar herkenden, en dat maakte het alleen maar mooier: hun hitsige koelte waar ze zich aan warmde, was een ontkenning van wat niet kon worden ontkend en een belofte die niet gedaan hoefde te worden.

Maanden achtereen bleef het bij oogcontact en af en toe een glimlach. Het luchtige zomerjurkje maakte plaats voor zijden blouses en chique, strak gesneden jasjes in de herfst. Alles stond haar even goed, bij elke gelegenheid en elk weertype, elk uur van de dag. Wessel genoot met volle teugen. Geheel tegen zijn karakter in ging hij met plezier naar zijn werk, alleen al door de gedachte dat hij misschien weer een glimp van haar zou opvangen. Zelfs in de koude dagen van december, in een angorawollen vest, slaagde Anne er nog in om er opwindend en sexy uit te zien.

Tweemaal had haar computer haperingen vertoond en was Wessel erbij geroepen. De eerste keer verdacht hij haar ervan dat ze de boel zelf had laten vastlopen, vanwege hem. Maar terwijl hij in haar kamer aan het werk was, liet ze zich niet zien. De afstand was bewaard gebleven.

Tot vandaag, 12 februari, een bitterkoude dag waarop een allesbepalende storm met orkaankracht door de straten joeg. Het was stil op het werk omdat de meeste collega's thuis waren gebleven of al vrij snel weer naar huis waren gegaan. Aanvankelijk had het erop geleken dat de storm, die vanuit IJsland over Schotland en de Noordzee naar het zuiden trok, voor de kust langs aan Nederland voorbij zou gaan. Maar vroeg in de ochtend was de storm onver-

wacht bijgedraaid, om nu in volle kracht door de straten van de Randstad heen te razen. Op internet en televisie was gewaarschuwd voor dreigende chaos. En dat was nog zwakjes uitgedrukt. Zware takken braken onder luid gekraak van bomen los. Vanuit het kantoor zag Wessel hoe de voorbijgangers zich in toenemende wanhoop door de straten worstelden. Ze liepen voor de zekerheid midden op straat, zo ver mogelijk bij de huizen vandaan, waar de muren geen luwte boden en ze soms nauwelijks tegen de wind in vooruit konden komen. Velen hielden een tas of arm boven hun hoofd om zich te beschermen tegen naar beneden vallende dakpannen.

‘Blijf binnen, neem geen enkel risico,’ was de boodschap, maar Wessel had daar maling aan. Om halfzes precies, gewone tijd, deed hij als laatste de deur achter zich dicht, nam de lift naar beneden, pakte zijn fiets uit de fietsenkelder en vocht zich een weg naar buiten. Van fietsen kon geen sprake zijn, de rukwinden waren veel te sterk en het kostte hem al genoeg moeite om, wijdbeens, overeind te blijven. Stapje voor stapje baande hij zich met zijn fiets aan de hand een weg door het natuurgeweld.

Bij het stoplicht op de hoek stond ze opeens naast hem in haar gestroomlijnde, rode sportwagen, de enige auto in de straat. Ze boog zich over de rijdersstoel en smeed het portier open. Dat klapte bijna uit zijn sponningen toen de wind er grip op kreeg.

‘Vlug! Stap in!’

Hij liet de fiets vallen, die direct door de storm over straat meegeleurd werd, en stapte naar binnen. Zelfs met beide handen trekend lukte het hem nauwelijks het portier te sluiten. Hij moest half uit de auto stappen om goed kracht te kunnen zetten, eerst met zijn rug tegen het portier tot het op een kiertje stond, daarna snel een omtrekkende beweging, instappen, trekken. Met een knal sloot hij zich binnen, nat van de inspanning en de regen. De storm bonkte woedend op de ramen.

‘Waarheen?’ riep Anne.

‘Rechtsaf,’ zei Wessel. ‘Rechtdoor. Daar linksaf. Rechts.’ Het duurde even voor ze doorhad dat hij zomaar wat zei. Het maakte hem

niet uit waarheen ze gingen; hij was al waar hij wilde zijn.

Ze waren beiden in een euforische stemming. De storm deed hen goed. De spanning, de intensiteit, zelfs het geweld waarmee dat allemaal gepaard ging, maakte dat hun bloed sneller ging stromen, en kleurde hun verwachting.

Ze reden met trillend stuur en een oude, astmatische motor die zo hard kreunde dat het lawaai van de storm er bijna bij in het niet viel. Links, rechts, links, de binnenstad van Leiden in, een klein straatje door, daarna nog kleiner, nog smaller, nog langer. De regen werd door de storm omhooggejaagd, de wolken in, alsof de straat het water zat was en het brutaal van zich af smeet. De zon ging onder zonder zich te laten zien.

‘Wat voor merk is dit?’ Wessel had nog nooit in zo’n oude auto gezeten; een stijlvolle sportwagen met allure, die tegelijkertijd zo oncomfortabel was dat je je nauwelijks kon voorstellen dat iemand als Anne erin kon rijden. Ze zaten laag, bijna letterlijk op de weg, en schokten bij elke hobbel heen en weer. Vanuit zijn kuipstoeltje keek Wessel vlak over de lange motorkap naar voren, terwijl de auto in zijn geheel naar achteren helde. Klaar om op te stijgen in de wind.

‘Triumph Spitfire 1500. Opgeknapt. Vind je hem mooi?’

Zijn ogen gingen naar de versnellingspook, haar benen, de toerenteller. Zijn hand gleed over het houtfineer dashboard.

‘Lekker.’

Anne genoot. Met haar negenendertig jaar bracht ze een stuk van vierentwintig het hoofd op hol. Ze kon het nog. Ze was er nog. Springlevend!

Gas geven. Optrekken. Schakelen. De windvlagen trotserend reden ze door de lege, stormgeteisterde straten van de binnenstad. Daarna met gierende banden de Morssingel op, de Plesmanlaan in, onder het spoor door, de stad uit, naar Oegstgeest en verder nog, harder, naar Katwijk. Ze reden de storm tegemoet, maar dat leek de jongen niet te deren.

‘Je durft wel,’ zei hij. ‘Als baas, bedoel ik. Met iemand zoals ik.’

Dit was de eerste keer dat ze bij elkaar waren. Ze hadden al die maanden geen fatsoenlijk woord gewisseld. Anne gaf geen antwoord. Ze draaide een van de raampjes op een kier. De wind perste zich loeiend, elke poging tot conversatie overschreeuwend, de auto in. Ze was niet geïnteresseerd in woorden; daarvoor had ze hem niet opgepikt.

2

Annes echtgenoot voor kerk en staat was mr. Henk-Jan A.J. Rombouts, een succesvol jurist uit een oude patriciërsfamilie die in korte tijd was opgeklommen tot directeur-generaal op het ministerie van Veiligheid en Justitie. Anne had hem leren kennen in haar studententijd. De degelijke, ambitieuze Henk-Jan was aanvankelijk niet meer geweest dan een van haar studiegenoten met wie ze af en toe praatte. Ze trokken alleen in groepsverband met elkaar op, bij hoorcolleges, studentenfeesten en skivakanties met bevriende jaarclubs. Tot die ene vrijdag in augustus, zestien jaar geleden.

Ze zaten in Café Roebels, aan de Pieterskerk-Choorsteeg, waar Henk-Jan een borrel gaf. Hij had net een superprestigieuze baan aangeboden gekregen, maanden voor hij zou afstuderen. Hij was een *young potential*, zoals dat heette. Een glanzende loopbaan strekte zich voor hem uit. Jonge vrouwen cirkelden die avond als gieren om hem heen.

Anne had nooit overwogen iets met hem te beginnen, ze was eenvoudigweg niet op de gedachte gekomen, en hij voor zover ze kon overzien evenmin. Verliefd was ze niet. Maar opeens leek het haar heel logisch. Impulsief liep ze op hem af, voor het oog van al zijn vrienden.

‘Hé, Rombouts,’ zei ze, zelfverzekerd, luid en duidelijk. ‘Het is vandaag de zeventiende. Als je mij voor het eind van deze maand ten huwelijk vraagt, zeg ik ja.’

Gejoel. Gelach. Henk-Jan was verrast, maar speelde mee. Met een glimlachje en één opgetrokken wenkbrauw vroeg hij: 'En waarom zou ik dat willen doen?'

Ze gaf geen krimp. 'Als jij straks carrière gaat maken, heb je de perfecte vrouw naast je nodig, een vrouw die slim is én mooi. Dat kan er maar een zijn. Ik.' Ze tikte hem speels op de wang en liep elegant terug naar haar vriendinnen aan de bar. Voor ze weer op haar barkruk klom, keerde ze zich nog even om en keek hem veelbetekend aan. Met haar ovale, perfect symmetrische gezicht, haar volle lippen en lange, zwarte haren was ze onbetwist het mooiste meisje van hun jaar.

Er werd geklapt en gelachen. Het was een fraai theater. Maar Anne was bloedserieus geweest, ze meende elk woord. En Henk-Jan had dat door. Nog datzelfde weekend had hij bij haar op de stoep gestaan met een clean en helder huwelijksvoorstel. Zijn voorwaarden had hij in tweevoud voor haar uitgeschreven.

Hun trouwfoto werd in diverse kranten en vakbladen gepubliceerd, met Henk-Jans naam in vetgedrukte letters daaronder. Hij zag er presidentieel uit op die foto. Een vierkante, wilskrachtige kin. Twee staalblauwe ogen. Inderdaad een man met toekomst. Maar het was de bruid naast hem, Anne in haar maagdelijk witte jurk, die alle aandacht trok. Met een speelse twinkeling in haar hypnotiserend groene ogen verleidde ze de fotograaf en iedereen die de foto later te zien zou krijgen. De mooie mevrouw Rombouts wist op jonge leeftijd al hoe ze het licht moest vangen.

Ze gingen, meteen nadat Henk-Jan was afgestudeerd, op huwelijksreis naar Saint-Tropez, waar ze twee weken in een duur hotel zaten met uitzicht op de boulevard. Het bed in de huwelijks suite was zo groot als een heel zwembad. Daar bleek dat Henk-Jan hem niet omhoog kreeg. Al zijn energie zat in zijn kop, in zijn nieuwe werk, in zijn brede, stoere kaken. Van onder was hij niets. Alle katholieke, principiële praatjes tegen seks voor het huwelijk waren hem achteraf goed uitgekomen. Anne trok het zichzelf aan. Ze dacht dat het aan haar lag, dat ze niet geil genoeg kon zijn. Henk-

Jan deed niet heel veel moeite om haar op andere gedachten te brengen.

De zee in Saint-Tropez was koel en helder. Diepgroen water; de plek was er beroemd om. De hele jetset van Europa kwam eropaf. Zij aan zij lagen ze aan het strand: Madonna, Winona Ryder en Hugh Grant. Ook Patrick Kluivert met zijn toenmalige vrouw kwamen op een dag voorbij. Omdat Henk-Jan zelfs nu, op hun huwelijksreis, moest werken en van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de lobby van het hotel achter zijn computer zat, was Anne het grootste deel van de dag alleen. Haar topless, met zonnecrème ingesmeerde en steeds mooier bruingebrande jonge lijf deed het goed. Mannen zoemden als hongerige bijen om haar heen. Iedereen eigenlijk, behalve haar eigen man. Zelfs Keith Richards, de gitarist van de Rolling Stones, was door het mulle zand haar kant op geslenterd, had haar met zijn kwajongensblik gemonsterd en, half grappig half ernstig, gevraagd met hem naar bed te gaan. Ze had ja moeten zeggen.

Soms had ze de indruk dat Henk-Jan hoopte dat ze vreemdging. Alsof dat de druk bij hem weg zou nemen. Maar na een tijdje besefte ze dat Henk-Jan helemaal geen druk voelde op dit gebied. Hij was immers de norm. Zij was zijn bezit. Anne moest hem dankbaar zijn dat ze aan een eigen carrière mocht gaan werken. Henk-Jan had dat liever niet gehad, die vond het niet passend dat een man van zijn statuur een vrouw had die 'uit werken moest'. In zijn familie waren al tweehonderd jaar de mannen het hoofd van het gezin en verzorgden hun echtgenotes het huishouden. Haar promotie tot hoofd marketing en communicatie vond hij dan ook heel irritant. Dat zei hij niet hardop, en dat sierde hem, op zijn manier.

Achteraf gezien had ze er meteen in Saint-Tropez het beste van moeten nemen. Mannen genoeg, en er was voldoende gelegenheid: diverse keren kreeg ze een uitnodiging om iemands fraaie zeiljacht te bekijken, of het voorstel een ritje te maken in een pepperdure cabriolet. Maar Anne vond dat toen niet kunnen, het was per slot van rekening hun huwelijksreis. Het enige wat restte, was

zonnebaden en dromerig over de golven kijken. Af en toe nam ze een duik in de branding.

En zoals Henk-Jan haar beschouwde als een van zijn stukken in het schaakspel van zijn carrière, zo begon ze hem ook meer en meer als een instrument te zien, als een meubelstuk, een feit. In de eerste jaren van hun huwelijk reden ze 's zomers na het werk nog weleens naar Katwijk voor een visje en een glas witte wijn in een van de strandpaviljoens. Henk-Jan, net in pak, op blote voeten op het strand. Als altijd in de weer met zijn laptop en zijn mobiele telefoon. Geïrriteerd als de meeuwen te hard krijsten. Dat was jaren geleden. Een andere, onschuldige tijd, een andere wereld. Toen zelfs die tochtjes naar het strand er niet meer in zaten, besloot Anne het roer om te gooien. Ze koos voor zichzelf; ze had dat mooie lijf niet voor niets. Het werd tijd om te pakken wat ze pakken kon.

'Hier naar rechts,' zei Wessel, alsof hij ook maar enig idee had waar ze waren. Ze sloegen af en vervolgden hun weg door grauwe, kale weilanden waar de wind vrij spel had. De auto werd soms centimeters van de weg getild. Maar Anne gaf geen krimp. Beheerst stuurde ze bij, koersvast, met haar ogen op de witte strepen op het asfalt. De neerkletterende en meteen weer opspattende regen werd in striemen over de weg geblazen en eiste al haar aandacht op. Bij vlaggen zag ze niets dan wind en water.

De auto maakte zijn faam meer dan waar. Hij slipte, brulde, gleed. Af en toe leek hij het te begeven, maar dat gebeurde niet. De hardtop, die met stevige bouten over het stoffen dak bevestigd was, kreunde en deukte een paar keer gevaarlijk in. Wessel zorgde dan voor tegendruk door er vanbinnen met twee handen tegenaan te duwen. Hij grijsde. De avond was van hen en niets of niemand hield ze tegen.

'Nu dit weggetje,' wees hij.

'Waarom deze?'

'Waarom niet? Kijk, perfect, daar kun je parkeren.'

En nu stond Anne in de luwte van de storm tegen de buitenmuur

van een dijkhuisje aan gedrukt, rillend van de kou. Wolken van zout water drongen door al haar poriën naar binnen. Gelukkig was Wessel één brok daadkracht. Met een simpele polsbeweging wrikte hij het keukenraampje los. Kranten, binnen op de keukentafel, vlogen als opgeschrikte duiven in het rond.

Wessel hield zijn lichaam tussen wind en glasplaat om te voorkomen dat het raam meteen kapot zou waaïen. Hij reikte Anne het ruitje aan, ervan uitgaand dat zij dit wel even vast zou houden, maar hij bedacht zich toen hij haar haar zag kleumen en legde het voorzichtig op de grond.

‘Zo terug,’ gilde hij, terwijl hij over het aanrecht naar binnen klom. In twee stappen was hij bij de achterdeur.

Hij deed open alsof hij er al jaren woonde. Met een lichte buiging noodde hij haar binnen en wees hij haar een stoel. Tot haar verwarring ging hij zelf weer naar buiten. Met een verontschuldigende glimlach verscheen hij even later voor het ontmantelde raamkozijn. De wind gierde de keuken in; het raam moest zo snel mogelijk weer op zijn plaats.

Anne trok de stoel onder de tafel vandaan en ging zitten. Huiverend, met haar handen meisjesachtig onder haar benen gevouwen, keek ze toe hoe Wessel het glas en daarna de latjes op hun plaats zette, aandachtig spijkertje voor spijkertje het hout in duwend met het lemmet van zijn mes.

Nog één keer kreeg de wind vrij spel toen Wessel weer kwam binnenwaaïen. Opnieuw klapte de deur uit zijn handen; met moeite trok hij hem achter zich dicht. Hij keek Anne niet aan, maar liep langs haar heen, de andere deur door, de trap op.

‘Momentje nog, ik zal even ...’

Anne hoorde harde geluiden van boven komen. Metaal op metaal. Daarna voetstappen, kastdeuren en onduidelijk gekraak. Pas nadat hij alles geïnspecteerd had, kwam hij weer beneden.

‘Mooi,’ zei hij. ‘Er is niemand. Al flink wat dagen, zo te zien.’

Hij trok de gordijnen voor het keukenraam dicht en deed het licht aan. Anne volgde hem met haar ogen. Hij had guitige licht-

bruine krullen en een gespierd lijf met strakke billen, die ze goed kon zien terwijl hij door de keuken liep. Een praktische jongeman, die nog steeds geen enkele belangstelling voor haar toonde terwijl hij de gaskachel aanstak.

‘Het wordt zo warm,’ zei hij. ‘Welkom thuis.’

Opgetogen volgde Anne hem de trap op.

Hij was haar derde onenightstand sinds oud en nieuw, en verreweg de jongste.

3

De kamer was niet meer dan een enorm tweepersoonsbed met een klein nachtkastje ernaast, onder een schuin dak met een dakkapel. Er hing een IKEA-lamp aan het plafond en, verrassend, twee prachtige antieke bedlampjes aan de muur. Het behang was wit met smalle gele streken waarop kleine schelpen waren afgebeeld. De deur naar de badkamer stond op een kier, de klerenkast stond in de gang. Het was niet muf of vochtig en dat kon Anne wel waarderen.

Ze liet zich breeduit op het bed vallen, de armen breed, de benen gespreid.

‘Een goed matras. Daar doen we het tenslotte voor.’

Wessel reageerde niet.

Na al die maanden voorspel keek hij zelfs niet eenmaal naar het bed. Hij trok zijn trui en hemd in één snelle, soepele beweging over zijn hoofd, ging op de vensterbank zitten en keek naar buiten.

‘Wat een mooie nacht.’

Dat beviel haar. Uitgesteld verlangen; hij wist hoe het moest. Vertragen, versnellen, verlangen, vertragen. Wie te snel eet, verslikt zich. Geen reden om te haasten. De spanning bouwt zichzelf op. Ze liet zich op haar zij rollen, wulps maar ongezien, en bekeek haar nieuwste aanwinst. Hij straalde zelfvertrouwen uit. Misschien een tikje overmoed. Zijn blote bast stak mooi af bij de smalle vensterbank.